

[Jens Møller]

kende, at både mand og kone går på arbejde og lader børnene passe offentligt, mens man i de tilfælde, hvor man påtager sig den byrde, at den ene bliver hjemme og passer børnene, ikke får en øre, men kun hån fra visse organisationers side. Arbejdet i hjemmet må opprioriteres igen, hvis vores samfund skal blive et lykkeligt samfund på bare lidt længere sigt.

Når vi i øvrigt taler om arbejdsløsheden, kunne man sige det samme, som vi har sagt så mange gange før, at det er omkostningspolitikken, det gælder, vi må kunne konkurrere med udlandet, og det kan vi ikke. Det er derfor, vi eksporterer arbejdspladser i stedet for at eksportere varer. Det er derfor, vores handelsbalance er negativ.

Alt det har vi talt så meget om, og nu er vi så inde i overenskomstforhandlinger igen. Vi ser meget om det i radio og TV, folk, der går ud og ind ad døre osv., vi ser store armsving og hører råb og skrig om, hvad man ikke vil, og hvad man vil. Og hvad er så realiteterne bag det hele? Realiteterne er ganske enkelt, at hvis disse forhandlinger fører til lønstigninger, vel at mærke til lønstigninger, der giver ekstra købekraft, altså reallønsstigninger, bliver regeringen, enten den vil det eller ej, tvunget til at inddrage denne købekraft. Det kan regeringen ikke selv sige i dag, for så vil den blive skældt ud for at true arbejdsmarkedets parter, men lad mig da sige det her. Enten regeringen vil det eller ej, bliver den tvunget af omstændighederne til at inddrage denne ekstra købekraft, for der er ikke plads til en udvidelse af købekraften i Danmark i dag. Det tror jeg finansministeren vil give mig ret i. Der kommer altså intet ud af det for lønmodtagerne, og alligevel har man denne vældige historie kørende. Er det et spil for galleriet, eller hvad er det? Er det for at få befolkningen til at tro, at det stadig væk betyder noget, det, der foregår, at vi stadig væk har brug for disse organisationer til at forhandle og forhandle og forhandle? Vi får ikke andet ud af det, end at vores konkurrenceevne og dermed beskæftigelsen bliver gjort dårligere. Flere arbejdsløse, det er det eneste, der kommer ud af det.

Men er der da råd til noget? Ja, måske lidt. Men er der råd til noget, må vi sige, at så må det komme dem til gode, der i den overenskomstperiode, der nu er ved at slutte, er kommet bagefter, og det er først og frem-

mest de fastlønnede, tjenestemænd og funktionærer, og her tænker jeg især på dem af dem, for hvem lønnedgangen virkelig betyder problemer og vanskeligheder, altså dem, der ligger i den lavere ende af løngrupperne.

Jeg tror, det er helt klart for enhver, at kristeligt folkeparti ikke kan opvise nogen større begejstring for dette finanslovsforslag. Det er traditionelt i dårlig forstand. Men en finanslov skal vi jo have, og derfor vil vi, som vi plejer, stemme for lovforslaget, men jeg skal ærligt indrømme, at det sker med noget større betænkelighed end tidligere. Vi havde ventet mere af en SV-regering, men vi har endnu ikke opgivet håbet. Vi er stadig indstillet på at give regeringen en fair chance, ikke bare i 100 dage, som socialdemokratiets venner i SF og i fagbevægelsen giver den, men vi er indstillet på at lade den fortsætte et stykke tid længere, bl. a. fordi der ikke findes noget rimeligt og rigtigt alternativ i øjeblikket. Hvornår et sådant alternativ måtte findes, ja, det afgøres vel først og fremmest af vælgerne.

Ib Christensen (DR):

Denne generaldebat finder sted til akkompagnement af LOs trusler om at lamme samfundets vitale funktioner i tilfælde af en åben arbejdsmarkedskonflikt til foråret, angiveligt for at fremkalde en politisk løsning.

Det er uforståeligt, at LO således eventyrer den fri forhandlings- og aktionsret, men baggrunden er, at regering og folketingsflertal gang på gang har grebet ind med tvangsløsninger på arbejdsmarkedet. Det politiske svar på LOs trusler må være en utvetydig forsikring om, at regeringen ikke under nogen omstændigheder vil lave en ny tvangsløsning, men kun i givet fald sikre de mest vitale samfundsfunktioner som kraftværker o. lign.

Denne regering af reaktionære heksedoktorer med en stram indkomstpøolitik som patientmedicin høster nu, som den har sået. Den synes at forveksle ubevægelighed med stabilitet.

Folketinget har i den forløbne del af denne samling haft travlt med at behandle en lang række private lov- og beslutningsforslag. Regeringens passivitet har antaget imponerende dimensioner. Den synes kun at forestille sig arbejdsløsheden bekæmpet ved masseansættelser i den offentlige sektor og ud-